

denních resp. nočních ve smyslu cit. min. nař. č. 47/1874 ř. z. jest přihlédnouti k předpisům železničním, ježto v daném případě se st-l ve svém cestovním účtu domáhal diet v té výši, jak jsou normovány usnesením min. rady ze 4. června 1920, a usnesení toto samo normuje, kterou dobu pokládá za dobu noční. Třebaže se tak děje v bodě jednajícím o příplatku k dietě za noc, nelze pochybovati o tom, že min. rada majíc na zřeteli okolnost, že státním úředníkům na služebních cestách nemůže býti bráněno v nočním odpočinku, považovala vůbec dobu od 10. hod. večerní do 5. hod. ranní za dobu noční. Názor tento je oprávněn tím spíše, že nelze míti za to, že by min. rada tentýž pojem chtěla v jednotlivých částech téže úpravy vykládati po každé s jiného hlediska. Pak ovšem dlužno ve smyslu tohoto usnesení min. rady považovati tuto dobu noční, t. j. dobu od 10. h. večer do 5. hod. ráno za rozhodnou i pro posouzení otázky, zda cesta konána byla ve dne či v noci, a zda státní úředník byl povinen i beze zvláštního příkazu pro úřední cestu použití vlaku, který na místo určení dojel před 10. hod. noční. Z úvah těchto dospěl nss k závěru, že min. rada ve svém usnesení ze 4. června 1920 stanovila za dobu noční dobu od 10. h. večer do 5. hod. ráno i pro ostatní relace náhrady cestovních výloh podle tohoto usnesení a tedy i pro otázku povinnosti použití určitého vlaku, podle jehož odjezdu pak je posouditi dobu vzdálení z úředního sídla jako předpoklad pro přiznání diet.

Jestliže tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí vyslovil, že st-l — jenž, jak již řečeno, se v cestě administrativní domáhal diet ve výši normované usnesením min. rady ze 4. června 1920 — byl povinen použití vlaku odjíždějícího z P. o 18 hod. 17 min. a příjíždějícího do T. o 21 hod. 18 min., nemohl nss shledati, že by tím porušen byl nějaký předpis zákonný nebo že by řízení bylo stíženo nějakou podstatnou vadou.

Pokud stížnost namítá, že použitím vlaku předepsaného st-li báh. hejtmanstvím, by se st-l vydával nebezpečí, že nedostane v T. noclehu, a že není předpisu, podle něhož by st-l byl povinen nocleh si napřed zajišťovati, resp. podle něhož by se st-l mohl domáhati náhrady nákladů s takovým zajištěním spojených, dlužno na to odpovědět, že okolnosti tyto jsou pro posouzení zákonného nároku na diety vesměs zcela irelevantní.

Č. 10.986.

Zemědělství. — Řízení správní: K rozhodování čeledních sporů podle § 41 odst. 2 zák. čl. XLV:1907 není příslušna okresní paritní komise podle nař. min. pro Slov. č. 64/1920/9650 pres. ze 14. října 1920 (před účinností zák. č. 131/1931 Sb.).

(Nález ze dne 8. ledna 1934 č. 22.195/33.)

V ě c: Etela K. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o příslušnost k vyřízení čeledního sporu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním adresovaným okr. úřadu v P. a došlým tam dne 6. října 1930 žádali Jiří M. a spol., aby výpověď daná jim st-lkou jako deputátníkům při jejím hospodářství dne 1. října 1930 ke dni 1. listopadu 1930 bez udání důvodů byla okr. úřadem prohlášena neplatnou a st-lka uznána povinnou přijati je zpět do zaměstnání, ježto st-lka nemá proti nim nijakého zákonitého důvodu pro propuštění ze zaměstnání.

Okr. úřad v P. tuto stížnost a žádost výměrem z 15. října 1930 na základě § 62 zák. čl. XLV:1907 zamítl s odůvodněním, že žadatelé udali, že jejich zaměstnavatel Evžen K. v září 1930 zemřel, a že podle cit. zák. § 41 v takovém případě trvá služební poměr toliko do konce hospodářského roku, totiž do 1. listopadu, ke kterémuž dni byla výpověď správně dána.

Nař. rozhodnutím ze 6. listopadu 1930 vyhověl žal. úřad odvolání žadatelů a zrušil výměr v odpor vzatý jako zmatečný s odůvodněním, že zde byla dána výpověď z příčiny uplynutí smluvní doby ve smyslu § 41 odst. 2 zák. čl. XLV:1907 a nikoli za trvání služebního poměru z důvodů uvedených v § 42 nebo 45 téhož zák. čl., a že proto nebyl příslušným k rozhodnutí okr. úřad, nýbrž okresní paritní komise podle § 1 nař. min. pro Slov. č. 64/1920/9650 prez. ze 14. října 1920.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Názor žal. úřadu o příslušnosti okr. paritní komise je mylný.

V § 5 nař. min. pro Slov. ze 14. října 1920 č. 64 č. j. 9650 pres., uveřejněného v Úředních Novinách dne 16. října 1920 č. 35, stanovena je příslušnost paritní komise pro rozhodování o platnosti výpovědí daných ve smyslu §§ 1 až 3 téhož nař. Zde citovány jsou však pouze spory naznačené v §§ 40, 42 a 45 zák. čl. XLV:1907, nikoli však případy uvedené tamtéž v § 41.

Žal. úřad v souhlase se st-lkou vycházel z předpokladu, že v daném případě šlo o spor ve smyslu § 41 odst. 2 cit. zák. článku, a tu nemohl příslušnost paritní komise opřít o ustanovení § 5 cit. nař. Na obdobě zákonného předpisu, jak o ní se zmiňuje odvodní spis, nelze pak vůbec založiti rozhodovací pravomoc úřadu. To vyslovil nss v nál. Boh. A 5753/26.

Bylo proto nař. rozhodnutí, které ruší rozhodnutí nižší stolice jedině z důvodu, že k rozhodování podle názoru žal. úřadu byla příslušna okr. paritní komise a nikoli úřad, který je vydal, zrušeno pro nezákonnost.

Č. 10.987.

Pojištění pensijní: * Povaha kočovného orchestru ve smyslu § 2 odst. 1 bodu 5 zák. č. 89/1920 Sb. o pensijním pojištění, nepomáhá již tím, že zaměstnanci jeho byli zavázáni účinkovati v orchestru jen pro určité stanoviště.

(Nález ze dne 9. ledna 1934 č. 21.320/33.)